

Titel: Kapitel XXVII.

Citation: "Kapitel XXVII.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e11392.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel XXVII.

Påanke af dømme, afsagte af Landsretterne i første Instans.

§ 317.

dømme, afsagte i første Instans af en Landøret med eller uden Nævninger, kunne overensstemmende med nedenstående Regler af Parterne påankes til højesteret. I Forbindelse med dommen kan Anken omfatte den forudgående Behandling og de under denne faldne afgørelser.

Lige med dømme stå i Henseende til Anke sådanne Beslutninger, som omhandles i § 294.

§ 318.

Overanklageren kan anke såvel til Fordel som til Skade for Tiltalte. Anke til Fordel for Tiltalte kan endvidere iværksættes

af ham selv og, dersom han ikke er personlig myndig, af hans værge. Er Tiltalte død, og er han ved dommen funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende

Handling, kan hans ægtefælle såvelsom enhver af hans slægtninge i op- og nedstigende Linje og hans Søskende anke i hans Sted. Ogsaa Overanklageren kan i dette Tilfælde påanke en fældende Dom.

Tiltaltes Forsvarer ved Landsretten er pligtig til på Forlangende at bistå ham med Råd om, hvorvidt han bor påanke

dømmen, såvelsom med Affattelsen og Indgivelsen af Ankemeddelelsen og dens Begrundelse.

§ 319.

Afkald på Anke kan finde Sted, efter at dommen er afsagt. En rejst Anke kan frafaldes, sålænge Tom ikke er afsagt af højesteret. Frafaldes Anke, efter at Domsforhandling for højesteret er begyndt, kan derved dog ikke prøvelse af sådanne Ankegrunde undrages højesteret, som tages i Betragtning i Embeds medfør (§ 334).

§ 320.

Anke kan støttes på:

1. at Rettergangsregler ere tilsidesatte eller fejlagtigt anvendte; dog kan Tilsidesættelse eller fejlagtig Anvendelse af Rettergangsregler, hvis Overholdelse Retten ikke af egen Drift påser, kun benyttes som Ankegrund, naar Indsigelse betimeligt er fremsat for den underordnede Ret:

2. at Retten i en nævningesag har afgjort på urigtig Måde noget Spørgsmål, som ifølge § 276 er undraget fra Nævningernes afgørelse, eller urigtigt har domfældt i Overensstemmelse med en fældende Nævningeerklæring i et Tilfælde, hvor den i Medfør af § 297 burde have frifundet eller ikkun domfældt for en mindre Forbrydelse, end Erklæringen lyder på, eller, omvendt, med Urette har fraveget en fældende Nævningeerklæring i Henhold til § 297 eller frifundet i Henhold til § 241, andet Stykke;

3. at i en nævningesag Nævningernes Erklæring, hvorpå dommen er grundet, er bleven fejlagtig på Grund af urigtig Vejledning i Loven fra Rettens Formands Side, eller fordi Spørgsmålene til Nævningerne lide af Fejl, der bero på en urigtig Forståelse af Straffeloven:

4. at Retten i en Sag, der er påkendt uden Nævninger, har afgjort på urigtig Måde noget Spørgsmål, som i en nævningesag ifølge § 276 vilde være und-

draget fra Nævningernes afgørelse, eller i øvrigt ved afgørelsen af, om Tiltalte stal domfældes, har anvendt Straffeloven urigtigt;

5. at den Straf, dommen har i kendt, ligger udenfor de i Loven fastsatte Grænser eller står i åbenbart Misforhold til Broden.

Anke kan ikke grundes på, at Spørgsmålet, om Tiltalte stal domfældes, er urigtigt afgjort som følge af en fejlagtig Bedømmelse af Bevisernes Vægt, medmindre Talen er om et Punkt, der ifølge § 276 i Nævningesager er undraget Nævningernes afgørelse.

§ 321.

Tilsidesættelse eller fejlagtig Anvendelse af en Rettergangsregel stal ikke bevirke ophævelse af en påanket Dom, medmindre det findes antageligt, at lagttagelse af den pågældende regel kunde have medført et andet Udfald af Sagen.

Ikke-lagttagelse af Rettergangsregler, som udelukkende ere foreskrevne til Betyggelse for Tiltalte, kan ikke fore til Forandring til hans Stæde.

§ 322.

Vil Overanklageren anke til Skade for Tiltalte, må han inden fjorten Tage efter

dommens Afsigelse for Tiltalte lade forkynde Meddelelse om, at han påanker dommen. Anke til Fordel for Tiltalte kan Overanklageren iværksætte også efter Udlovet af den nævnte Frist; sådan Anke hindres heller ikke ved, at Tiltalte har givet Afkald på Anke.

Meddelelsen stal indeholde Tilkendegivelse om, at Sagen vil blive foretagen i Højesteret, såsnart dertil er Lejlighed, uden nogen yderligere Underretning til Tiltalte. Genpart af Meddelelsen indleveres på Landsrettens Kontor.

§ 323.

Pil Tiltalte anke, må han afgive Meddelelse herom inden fjorten Dage, regnede fra dommens Afsigelse eller, naar han ikke har været tilstede ved Afsigelsen af

dømmen, og denne er fældende, fra den Dag, da Udskrift af dommen er ham forkyndt. Meddelelsen kan, naar den foregår straks ved dommens Afsigelse eller Forkyndelse, fremsættes mundtligt henholdsvis til Retsbogen eller til den, som iværksætter Forkyndelsen, og som i så Fald har at optage fornøden bemærkning i Forkyndelsespåtegningen. Ellers indgives Meddelelsen skriftligt, underskreven af Tiltalte, på Overanklagerens eller Landsrettens Kontor: er Tiltalte fængslet, kan den dog også fremsættes mundtligt til den Undersøgelsesrets Retsbog, i hvis Kreds Fængslet ligger, eller til Fængselsbestyrerens Bog 230). Hvor Tiltaltes Ankemeddelelse er fremsat til sidstnævnte Bog eller til en Retsbog eller indgiven på Landsrettens Kontor, bliver henholdsvis Udskrift af Tilførslen eller den modtagne Ankemeddelelse uden Ophold at tilstille Overanklageren.

Snarest muligt efter Modtagelsen af Ankemeddelelsen lader Overanklageren for Tiltalte forkynde en saadan Tilkendegivelse, som ommeldt i § 322, 2. Stykke, og tilstiller, forsåvidt Antemeddelelsen ikke allerede har passeret Landsrettens Kontor, dette Underretning om Anken.

§ 324.

En Anke, hvorom Meddelelse ikke er sket inden den i §§ 322 og 323 foreskrevne Fristes Udløb, bliver af Højesteret at afvise, medmindre den Ankende gør antageligt, at den Omstændighed, hvorpå Anken grundes, først senere er bleven ham bekendt, eller at Fristens Oversiddelse i øvrigt skyldes Grunde, som ikke kunne tilregnes ham. Ankemeddelelsen — som må indeholde fornøden Angivelse herom — må derhos iværksættes inden fjorten Dage, efter at han er blevet bekendt med Ankegrunden, eller efter at de Omstændigheder ere fjærnede, som have foranlediget Oversiddelsen af Fristen.

§ 325.

Enten i selve Antemeddelelsen eller i en yderligere Meddelelse, der må afgives inden

Udløbet af den i §§ 322 og 323 bestemte Frist og pan en af de Måder, foul der bestemt, må den Ankende angive den eller de Grunde, hvorpå han støtter sin Anke. Hvor særegne Grunde findes at tale derfor, kan Højesteret give ham Adgang til at afgive Begrundelse af An ten efter oven^ nævnte Fristes Udløb.

§ 326.

Ankemeddelelse for Udløbet af den i >;^ 322 og 323 foreskrevne Frist hindrer dommens Fuldbyrkelse for de Domfældtes Vedkommende, hvem Anken angår.

Sker Ankemeddelelse i henhold til § 324, kan Højesteret på derom fremsat Begæring beslutte. at Fuldbyrkelsen skal udsættes eller standses: dette finder i hvert Fald Stev, naar Anke tilstedes.

§ 327.

Såsnart Overanklageren har ladet forkynde de foreskrevne Meddelelser for Tiltalte (> § 322 og 325) eller har modtaget dennes Ankemeddelelse med tilhørende Begrundelse, indsender han samme til Rigsanklageren tilligemed Landsretssagens Aktstykker og Udskrift af domsforhandlingen.

Forsåvidt ikke Anken alene er rejst fra Overanklagerens Tide og frafaldes af Rigsanklageren, oversender denne snarest muligt Sagens Atter til højesteret med de Bemærkninger eller Begæringer, han måtte finde fornødne.

§ 328.

højesteret kan straks, efter Begæring eller i Embeds medfør, ved Kendelse afvise Anken, naar det findes, at de foreskrevne Frister og Former ikke ere iagttagne, eller at den Ankende mangler Beføjelse til at anke, eller at den påberåbte Ankegrund klarligen ikke kan fore til dommens Ophævelse. Sådant Afgørelse kan træffes af et Udvalg, bestående af tre af Højesterets Medlemmer, i et ikke offentligt Retsmøde, efter at der, såvidt der til findes Anledning, er givet Parterne Lejlighed til at ytre sig mundtligt eller skriftligt.

i?

§ 329.

Findes ikke Grund til straks at afvise Anken, beskikker Højesterets Lustitarius forsvarer for Tiltalte, forsåvidt denne ikke selv har valgt en saadan, og foranstalter Sagens Aktstykker oversendte til Rigsanklageren eller Forsvareren, eftersom hin eller denne først skal have Ordet (jfr. § 333), med Pålæg om inden en fastsat Frist - der af Lustitarius kan forlanges — at tilstille Modparten samme og anmelde Sagen til Foretagelse.

Andre Beslutninger end de i § 8 nævnte, som blive at tage af Højesteret inden domsforhandlingen, kunne træffe§ af det i >§ 328 ommeldte Udvalg eller af højesteret Lustitarius. Bestemmelserne i de to første Punktummer af § 230, andet Stykke, finde tilsvarende Anvendelse.

§ 330.

Nye Beviser kunne forelægges højeste' ret angående sådanne Omstændigheder, som ere undergivne denne Nets Bedømmelse. skulle sådanne Beviser tilvejebringes, påhviler det henholdsvis Rigsanklageren eller Forsvareren efter forudgående Meddelelse til den anden Vide at foretage de hertil fornødne Skridt. Er der Uenighed om, hvorvidt eller på hvilken Måde nogen Oplysning skal tilvejebringes, eller vil dens Tilvejebringelse gøre Udsættelse af Sagen nødvendig, bliver Rettens Beslutning at indhente. Beslutter Retten af egen Drift, at nye Oplysninger skulle tilvejebringes, giver den herom fornødent Pålæg til Rigsanklageren.

Skulle Vidner afhøres, kan Højesteret bestemme, at deres Afhørelse skal ske for højesteret. Ellers sker Afhørelse af Vidner ved vedkommende Undersøgelsesret overensstemmende med Reglerne i Kap. XX.

Naar dertil findes Anledning, kan Højesteret forlange Erklæring af Landsretten til yderligere Oplysning om, hvad der er foregået under Domsforhandlingen for samme.

§ 331.

Er Tiltalte ikke fængslet, har han Ret til at deltage i Retsmødet; er han fængslet,

bliver han tun, naar han har fremsat Begæring derom, og højesterets Iustitarius sin der, at særlige Grunde tale for at tage denne til følge, at foranstalte henbragt til Modet. Tiltaltes Udeblivelse hindrer ikke Sagens Fremme, naar e:i Forsvarer er mødt.

§ 332.

Under Domsforhandlingen for Højesteret har den Part, som anker, først 51 roet. I øvrigt foregår forhandlingen i de Former, som, Højesteret under lagttagelse af reglerne i kapitel VIII. herom nærmere fastsetter.

Afhørelse af Vidner for Højesteret foregår overensstemmende med reglerne i §§ 243 ff.

§ 333.

Er en fra den ene Side rejst Anke støttet til Grunde, der kunne lede til, at Højesteret afsiger ny Tom i Realiteten, har Modparten, uanset at han ellers nu vilde være udelukket fra at påanke Tom»len. Adgang til at påstå denne ophævet på Grund af Fejl, der må lede til bagens Hjemvisning til ny Forhandling. Tog må han så betimeligt forud for bagens Foretagelse give Modparten Meddelelse om. at den agter at fremsætte saadan Påstand, og om Grunden, hvorpå den støttes. at Modparten faar Tid til fornøden Forberedelse.

Ankegrunde, som ikke ere anførte i vedlommende Parts Ankemeddelelse eller den i Fortsættelse af denne afgivne Begrundelse (§ 325) eller i en af ham i Henhold til nærværende Paragrafs første Stykke, sidste Punktum, afgiven Meddelelse, og som heller ikke ere af den Beskaffenhed, at Retten i Embeds medfør skal tage dem i Betragtning (§ 334), kan Højesteret tilstede ham at fremkomme med, naar særlige Grunde findes at tale derfor. Findes det, at deres Fremsættelse gør yderligere Forberedelse nødvendig for Modparten, udsætter Højesteret Sagen derefter.

§ 334.

Højesterets prøvelse er i Neglen indskrænket til de påberåbte Ankegrunde; herfra gælde dog følgende Undtagelser:

1. Hvor Anken eller en i Henhold til § 333, første Stykke, fremsat Påstand er støttet på nogen af de i § 320 Nr. 2 til 5 omhandlede Grunde, kan Retten prøve, om Straffeloven i det hele er rigtigt anvendt, så og om der er et åbenbart Misforhold imellem forbrydelsen og den idømte Straf, Nr. dog nedenstående § 335, sidste Punktum.
2. Hvor alene Rettergangsfejl ere påberåbte som Ankegrund, kan højesteret. naar dommen ikke ophæves af saadan ^>rund, prøve, om Straffeloven er urigtigt anvendt til Skade for Tiltalte, eller om den idømte Straf er uforholdsmæssig boj.
3. Naar det i et Tilfælde, hvor Til talte er domfældt, findes, at nogen væsentlig, til hans Betyggelse sigtende, Rettergangsregel er tilsidesat, kan Højesteret, dersom den finder, at den begåede Fejl gør Tomfældelsen>o Rigtighed tvivlsom, ophæve dommen og hjemvise Sagen, uanset at den pågældende Fejl ikke er påberåbt.

Hvis en Tom, som angår flere TU talte eller flere Forbrydelser af samme Tiltalte, kun er påanket for en eller nogle Tiltaltes eller Forbrydelsers Vedkommende, kan højesteret. naar den finder, at en Ankegrund, som er gjort gældende under Sagen, eller som Retten i medfør af Reglerne i denne Paragraf har taget i Betragtning,

tillige omfatter nogen Tiltalt etter Forbrydelse, for hvis Vedkommende dommen ikke er påanket, til Fordel for vedkommende Tiltalte tillægge den Virkning også under den således upåankede Tale Sagen.

§ 335.

Kommer Højesteret til det Resultat, at den påankede afgørelse bliver at forandre, kan den selv afsige ny Realitetsdom, naar den finder, at det fornødne Grundlag herfor foreligger, - hvortil, forsåvidt Spørgsmål er om at afsige en fældende Dom, ifølge 8 320 hører, hvis Sagen er en nævningesag. at Tiltalte ved en gyldig Nævningeerklæring er kendt skyldig i den Forbrydelse, for hvilken der er Spørgsmål om at domfælde ham, og, hvis Sagen ikke er en Nævningesag, at Landsrettens Dom har

antaget de Omstændigheder godtgjorte, på Grundlag af hvilke der er Spørgsmål om at idømme ham Straf.

Finder højesteret, at den påankede afgørelse bliver at forandre, men at Betingelserne for. at Retten kan afsige. Realitetsdom, ikke er til Stede, ophæver højesteret Dommen og. forsåvidt Ophævelsesgrunden også rammer den til Grund for dommen liggende Behandling, denne eller den Del deraf hvorom dette gælder. I Forbindelse hermed bliver Sagen, forsåvidt den foreliggende Fejl ikke er af den Beskaffenhed, at Landsretten burde have afvist Sagen, at hjemvise til denne Dom. Såvidt fornødent bør i så Fald højesterets Dom angive, fra hvilket Punkt den nye Behandling skal tage sin Begyndelse.

Skal Tiltalte, i et tilfælde hvor Højesteret vil afsige ny Realitetsdom, dømmes efter et Straffebud. som ikke er bragt i Anvendelse ved den påankede Dom, og om hvis Anvendelse Rigsanklageren heller ikke har nedlagt Påstand for Højesteret, bør der være givet Parterne særlig Lejlighed til at udtale sig herom. Er Sagen klin indanket fra Tiltaltes Side. kan derhos strengere Straf end ved Landsretsdommen bestemt ikke idømmes.

§ 336.

Naar Hjemvisningsdom er afsagt, har Rigsanklageren, hvis han ikke frafalder Tiltale, uden Ophold at foranstalte Sagen påny indbragt for Landsretten.

Hvor Landsretten finder det nødvendigt, kan den beslutte at genoptage Behandlingen fra et tidligere Punkt end angivet i Hjemvisningsdommen. forinden ny Dom afsiges, må der i ethvert tilfælde være givet Parterne Lejlighed til at udtale sig. Var Sagen kun indanket fra Tiltaltes Side, kan strengere Straf ikke idømmes end ved den tidligere Dom. med mindre Betingelserne for (Genoptagelse) er tilstede.

Stal i en nævningesag ny Domsforhandling finde Sted, må ingen Nævning

medvirke, som har deltaget i den tidligere domsforhandling.